Hồi thứ bốn
Yến Quân sư chịu đứng làm mai
Tề Quốc chúa trao đồ sính lễ

Nói về các quan văn võ khi thấy Tề chúa rượt theo con thỏ, bèn truyền lệnh lập dinh phong tại đó, rồi dẫn binh khinh kị tuốt theo bảo giá, đi đến nửa đường xem thấy xa xa Tề chúa giục ngựa chạy bay về, bèn phân ra hai bên mà nghinh thỉnh thánh giá về dinh. Tề Vương vào dinh ngồi yên rồi, Yến Anh bèn bước tới tâu rằng:

– Chẳng hay Chúa công có gặp Chiêu Dương Hoàng hậu hay chưa?

Tề Vương nói:

– Thôi thôi, chớ có nhắc việc ấy ra làm chi, lời Tiên sinh bàn đó cũng thật, vì trẫm đang rượt theo con thỏ, lạc đường vào đến vườn dâu, Hoàng hậu nào đâu không thấy, lại thấy một đứa con gái đứng trên cây dâu, hình dung như quỷ, tướng mạo dữ dằn, trẫm bàn giương cung bắn nó, nó liền bắt lấy mũi tên rồi níu trẫm lại, nó ép trẫm phong làm Chính cung; lúc ấy trẫm không biết làm sao, túng phải phong dối cho rồi, nó tưởng thật nên mới buông trẫm ra, trẫm thừa thế chạy tuốt về mới được. Chắc làm sao nó cũng chạy theo, ví như nó tới đây thì trẫm liệu làm sao?

Yến Anh tâu rằng:

– Nàng ấy thật là một vị quý nhân, Chúa công chớ nên khinh dễ, phải dùng nàng làm bực Chính cung, thì thiên hạ mới được thái bình thịnh trị.

Tề Vương chẳng nghe, lại nói rằng:

– Nếu nó chẳng đến thì thôi, bằng nó đến thì giết phức cho rồi.

Nói rồi liền truyền lệnh ba quân chúng tướng phải dự bị đề phòng. Quân sĩ vâng lệnh an bài đội ngũ chỉnh tề.

Kế Chung Vô Diệm chạy tới, ngó thấy ba quân giáo gươm chơm chởm, còn mình thì tay không, chẳng có binh khí chi hết, bèn ngó bốn phía, thấy có một cây táo, liền xốc vào nhổ phứt cây táo lên, dường như nhổ măng, suốt lá bứt rễ dùng làm binh khí, ước nặng hơn một trăm cân, lướt thẳng vào dinh, quan quân đều cầm đao thương xông ra ngăn trở.

Chung Vô Diệm nổi giận, vung cây đánh nhầu, ba quân la hét vang lừng, hè nhau một tiếng áp vào vây phủ bốn phương. Chung Vô Diệm liền dùng phép định thân, miệng đọc thần chú rồi chỉ ra một cái, ba quân dều dứng sửng, không cử động chi nổi. Chung Vô Diệm bèn bước thẳng vào dinh. Tề Vương thất kinh chân tay run rẩy, liền kêu hỏi rằng:

– Ngự thê có việc chi vào đây làm lung như vậy, xin nói cho trẫm nghe với.

Chung Vô Diệm nghe nói chỉ cười ngất, rồi mắng rằng:

– Ngươi là đứa hôn quân, bất nhân thái thậm, ta hái dâu mặc ta, can cớ chi ngươi nỡ buông cung bắn ta cho đành, may là ta có phép hộ thân, bằng không ta đã thác về tay ngươi rồi. Còn ngươi đã hứa phong cho ta làm Hoàng hậu, rồi lại gạt ta mà chạy đi đâu, nay ta đến đây chẳng chuyện chi khác, duy hỏi có một việc ấy cho rõ mà thôi.

Tề Vương liền đáp rằng:

– Nào trẫm có gạt Ngự thê bao giờ, ấy là lời trẫm phong thật cho đó.

Chung Vô Diệm nói:

– Lời nói ăn trợt như vậy ai mà tin được. Từ xưa đến nay hễ trên trời có sấm thì mới có mưa, có trần thế không có mai sao ra đám cưới.

Thừa tướng Yến Anh đang đứng một bên nghe nói vậy, liền bước ra quỳ xuống hô: Quốc mẫu, rồi nói rằng:

– Từ xưa đến nay vua chúa chẳng hề nói chơi bao giờ, huống chi đây cũng có quần thần làm chứng, vậy thì tôi tình nguyện đứng làm mai nhân.

Tề Vương nghe nói tức giận, bèn mắng thầm rằng:

“Cái thằng lùn này không ai mượn nó mà nó cũng thày lay.”

Còn Chung Vô Diệm nghe Yến Anh nói vậy, thì đáp lại rằng:

– Ta vẫn nghe khanh là một đấng trung thần, nay khanh chịu làm mai thì ta mới tin, nhưng mà khanh hãy tâu với Chúa công phải dùng vật chi làm sính lễ thì mới chắc cho.

Yến Anh nói:

– Vậy thì xin để cho tôi tâu lại đã.

Nói rồi liền quay lại tâu với Tề Vương rằng:

– Nay Nương nương đã mang ơn Chúa công phong làm Chính hậu, nhưng mà người còn e lời nói lơi là không có làm bằng cớ, hạ thần làm mai thì đã xong rồi, song người nài có đồ sính lễ để cầm làm chắc.

Tề Vương nghe nói cúi đầu làm thinh nghĩ thầm rằng:

“Con mọi này quái thật, nó lại nài ta cho đồ sính vật, nếu nay ta chẳng nghe theo lời nó thì nó ắt chẳng dung.”

Nghĩ rồi bèn lấy roi ngựa bằng vàng trao cho Yến Anh. Yến Anh tiếp tay đem ra dâng cho Chiêu Dương Hoàng hậu. Chung Nương nương thấy vậy mắng rằng:

– Tề Vương thật khi ta quá, sính lễ Chính cung chẳng phải là tầm thường, vả lại ta đây chẳng phải là người hầu roi, sao lại dùng roi ngựa làm đồ sính vật, khanh hãy chịu phiền đem vào trả lại cho Tề Vương, dùng vật khác thì ta mới chịu.

Yến Anh chẳng dám cãi mệnh, liền lãnh roi đem vào tâu lại cho Tề Vương nghe. Tề Vương bèn rút cây ngọc trâm trao cho Yến Anh. Yến Anh đem ra, Chung nương nương cũng không chịu. Yến Anh không biết làm sao, phải trở vào một lần nữa.

Tề Vương cực chẳng đã phải mở dây ngọc đai trao cho Yến Anh. Yến Anh lãnh lấy đem ra dâng cho Chung nương nương. Nương nương cả mừng tiếp lấy và tạ ơn rồi lại lấy ra một cây lược bằng gỗ bảy răng, trao cho Yến Anh và nói rằng:

– Khanh hãy đem vào dâng cho Chúa công, xin người hãy trân trọng lấy, vì của ấy là của thượng giới, chớ nhân gian chẳng có. Nếu con gái tốt nào được lược ấy gỡ đầu, thì nhan sắc lại càng xinh đẹp chẳng kém chi Tiên nữ chốn bồng lai, phải cất vào kho báu để dành, chừng ta vào cung rồi sẽ có chỗ dùng, ấy là một vật rất nên báu lạ. Còn hôm nay ta đã mang ơn tử sánh, chẳng hay ngày nghinh thú đã định ngày nào xin nói cho ta biết.

Yến Anh liền lãnh lược đem vào dâng cho Tề Vương và thuật lại mấy lời Nương nương đã nói, Tề Vương lấy lược xem coi rồi nói rằng:

– Ấy là đồ vô dụng, giá không đáng nửa đồng tiền, để mà làm gì, hãy quăng đi cho rảnh.

Yến Anh liền tâu rằng:

– Chúa công chớ nên khinh rẻ, ấy là một vật báu trong đời, ngày sau ắt có chỗ dùng. Nương nương lại dạy tôi hỏi Chúa công định ngày nào nghinh thú.

Tề Vương nói:

– Vậy thì hãy đem cái lược vào kho mà cất, còn sự nghinh thú thì định đến ngày mười ba tháng năm.

Yến Anh lĩnh chỉ trở ra nói lại cho Nương nương nghe. Chung nương nương cả mừng, liền tạ ơn Tề chúa ra về. Rồi đó Tề Vương hạ lệnh di giá về triều.